

Den nationella rörelsens karaktär

Ur Rundskrivelse från de spanska biskoparna (1938)

VII

Vi vilja nu i korta drag karakterisera den rörelse, som kallas den nationella. Vi anse denna beteckning riktig. Detta i första rummet på grund av dess anda, ty det spanska folkets stora massa kunde omöjligt känna samhörighet med en statsförfattning, som icke tog hänsyn till dess djupaste och mest grundläggande behov och strävanden. Därför mottogs en rörelse, som den nationella över hela landet som en hoppets stråle; och i de ännu icke befriade delarna av landet väntar folket blott på att kunna spränga de fjättrar, som hålla det nere. Rörelsen är även genom sitt mål nationell, enär den söker att rädda och bevara folkets innersta väsen inom ramen av en stat, som förmår att på ett värdigt sätt föra dess historia framåt genom tiderna. Vi tala här om ett faktum och om en allmän längtan inom det spanska folket utan att ingå på frågan om de medel, genom, vilka målet kan nås.

Rörelsen har stärkt fosterlandskänslan inför motståndarnas hyllande av det utländska. Förutsättning för all patriotism är familjekänslan, det är den moraliska omgivningen, sådan den förefinnes i en stor familj, som låter medborgaren komma till sin fulla utveckling. Den

nationella rörelsen har utlöst en ström av kärlek, som samlar sig kring Spanien och dess historiska värden, och som tar avstånd från alla de utländska element, vilka drivit oss i fördärvet. Och när som fosterlandskärleken för vår Herre Kristi skull höjer sig över det rent naturliga planet, kan den nå upp till kärlekens högsta höjder; sålunda ha vi sett äkta kristlig kärlek slå ut i blom, då tusentals spanjorer gjutit sitt blod med ropet: "Leve Spanien! Leve Kristus. Konungen!"

Inom den nationella rörelsen har upprullats ett martyrskapets underbara skådespel: ett verkligt martyrium, enligt den helige Faderns ord, genomlidet av tusentals spanska präster, ordensmän och lekmän. Och detta blodsvittnesbörd måste i framtiden få ett förpliktande inflytande på deras handlingar, vilka under ett oerhört politiskt ansvar skola uppbygga den nya staten i endräkt och ordning, när vapnen en gång blivit lagda åt sidan.

Rörelsen har inom de områden, där den kommit till makten, garanterat fullständig ordning. Vi kunna jämföra de landsdelar, där den nationella rörelsen är den maktägande med de områden, som ännu äro under kommunistiskt välde. Om de senare kan man säga med Vishetens bok: "Ubi non est gubernator dissipabitur populus", utan präster, utan kyrka, utan gudstjänst, utan lag och rätt, utan auktoritet, äro de ett byte för en fruktansvärd anarki, för hunger, elände och nöd. Däremot leva de andra landsdelarna, mitt under krigets vedermödor och förfärliga lidanden, i endräkt och inre ordning under ledningen av en verklig auktoritet, som är grundvalen för all lag och rätt, fred och framåtskridande. Medan man i det marxistiska Spanien lever utan Gud, firar man i de oberörda eller återerövrade trakterna gudstjänst, och det kristna livet blomstrar och tar sig ständigt nya uttryck.

Detta sakläge inger hopp om en endräktens och rättfärdighetens regim. Vi vilja dock icke drista oss att göra förutsägelser. Våra

vanskligheter äro oerhörda. Samhällsbandens upplösning, sedernas förslappning under en fördärvlig politik, okunnighet om de medborgerliga plikterna, en alltför ytlig religiös fostran, den andliga splittringen inför lösandet av nationens stora problem, det våldsamma undanröjandet av tusentals män, utrustade för det fosterländska återuppbyggandets stora verk, hatet och trängsintheten, som alltid följa ett inbördeskrig i spåren, den utländska ideologi, som strävar att lösgöra staten från de kristna principerna, allt detta kommer att utgöra enorma svårigheter vid skapandet av det nya Spanien, som skall inympas på vår historias gamla stam och i sig upptaga dess livskraft. Men vi hysa den förhoppningen, att vi, när det gränslösa offer, som bringats, med all kraft fullbordats, skola återfinna vår sant fosterländska anda. Den skall åter uppfylla oss, när vår lagstiftning helt behärskas av kristendomens ande i kultur, i moral, i social rättfärdighet och i den dyrkan och ära, som Gud tillkommer. När Spanien åter sätter Gud främst, då skall det också gå Spanien väl.